

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 289/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Bogumiła Burda (spr.)</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska</i> <i>SSA Alicja Podczaska</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***7 lipca 2014 r.***

na rozprawie

sprawy z wniosku ***K. P.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.***

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu***

z dnia ***23 stycznia 2014 r.*** sygn. akt ***III U 474/13***

o d d a l a apelację.-

Sygn. Akt III AUa 289/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z 25 marca 2013r. odmówił K. P. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

W podstawie prawnej Zakład powołał przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu K. P. wniósł o jej zmianę poprzez przywrócenie prawa do renty.

Podniósł, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie i w związku z tym nie może podjąć pracy w wyuczonym zawodzie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, z uwagi na fakt, że Komisja Lekarska ZUS uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy, a do odwołania skarżący nie przedstawił żadnych nowych dowodów uzasadniających zmianę decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 23 stycznia 2014r. oddalił odwołanie.

Wskazując opinie biegłych sądowych lekarzy: neurologa, onkologa, psychiatry i specjalisty medycyny pracy, które w całości podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd I instancji uznał, że wnioskodawca, w związku z odzyskaniem zdolności do pracy nie spełnia wszystkich przesłanek do zachowania prawa do renty. Sąd podkreślił, że biegli w opiniach odpowiedzieli w pełni na wszystkie postawione przez Sąd pytania, biorąc pod uwagę dokumentację medyczną i rentową wnioskodawcy, historię przebytych schorzeń oraz posiadane kwalifikacje.

W podstawie prawnej orzeczenia Sąd powołał art. 57 i 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz dodatkowo art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego K. P..

Zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności uzasadniających częściową niezdolność do pracy oraz

2. naruszenie art. 57 w związku z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) poprzez błędne przyjęcie, że wnioskodawca nie ma prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy skarżący wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2013r., ewentualnie

2/ jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu brak wyjaśnienia istotnej w sprawie okoliczności, że stwierdzone u niego choroby i choroby współistniejące nie dają jednoznacznej podstawy do powrotu do pracy na stanowisko aparatu procesów chemicznych. Zarzucił także brak wyjaśnienia wpływu stopnia niepełnosprawności na niezdolność do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja K. P. jest całkowicie nieuzasadniona i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew podniesionym w apelacji zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Spór w sprawie toczy się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, co wymagało wyjaśnienia, czy spełnia warunki z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym prawo do świadczenia uzależnione jest między innymi od występowania co najmniej częściowej niezdolności do pracy.

K. P. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i świadczenie to pobierał od 9 maja 2005r. do 31 marca 2013r.

Przed nabyciem prawa do renty wnioskodawca, posiadający wykształcenie zasadnicze zawodowe – aparatowy procesów chemicznych, pracował w zawodzie spawacza, kierowcy, pracownika produkcji roślinnej, ślusarza, operatora pras, traktorzysty i pracownika ekipy remontowo – budowlanej. W okresie pobierania renty zatrudniony został w Firmie Usługowej w D. na stanowisku ochroniarza i pracuje tam w dalszym ciągu.

W związku z upływem okresy, na który renta została przyznana, skarżący wystąpił do organu rentowego o ustalenie prawa do renty na dalszy okres.

ZUS Oddział w R. po uzyskaniu orzeczeń lekarza orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS, zgodnych w ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy i jego wpływu na zdolność do pracy, zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją odmówił ustalenia prawa do renty na dalszy okres.

Przypomnienia wymaga, że w sprawach dotyczących oceny stanu zdrowia, w których ustaleń faktycznych dokonuje się na podstawie dowodów wymagających wiedzy medycznej, a więc wiadomości specjalnych, zasadniczym dowodem w postępowaniu sądowym jest opinia biegłego lekarza lub zespołu biegłych. Celem takiego dowodu jest ustalenie stanu zdrowia odwołującego się pod kątem występowania przesłanki warunkującej nabycie prawa do świadczenia, czy też jego zachowania – t tym przypadku niezdolność do pracy.

Sąd Okręgowy celem ustalenia powyższego, jak również celem poddania kontroli stanowiska lekarzy orzeczników Zakładu, przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy – neurologa, onkologa, dwóch psychiatrów i specjalisty medycyny pracy.

Oceny zaś uzyskanych dowodów dokonał z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, że podziela stanowisko Sądu I instancji co do braku wiarygodności – jako odosobnionej - opinii biegłego psychiatry z listy biegłych Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, a to wobec braku przekonującego i właściwego uzasadnienia jej wniosków końcowych.

W pełni akceptuje ocenę wiarygodności pozostałych opinii uzyskanych przez Sąd I instancji.

Opinie te są wiarygodne przede wszystkim z tego względu, że wydane zostały przez lekarzy posiadających wiedzę specjalistyczną niezbędną do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy, a ich dobór uwzględniał występujące u wnioskodawcy schorzenia.

Nadto biegli wyczerpująco i przekonująco uzasadnili swoje stanowisko i wskazali, że nie istnieją przeciwwskazania do wykonywania przez wnioskodawcę pracy tak w wyuczonym jak i w wykonywanych zawodach.

Treść opinii, a zwłaszcza specjalisty medycyny pracy, wskazuje za na wzięcie pod uwagę przy wydawaniu opinii zasad orzekania o niezdolności do pracy określonych w art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Z tych też względów opinie poddają się kontroli i stanowią w pełni wartościowy środek dowodowy wystarczający dla należytego wyjaśnienia spornej w sprawie kwestii utrzymywania się, czy też ustąpienia niezdolności do pracy u wnioskodawcy.

Dlatego też ustalenia Sądu Okręgowego, że wnioskodawca nie spełnia warunków do zachowania prawa do renty, dokonane na podstawie omówionych opinii, Sąd Apelacyjny podziela i akceptuje.

W przypadku wnioskodawcy problem niezdolności do pracy został w dotychczasowym postępowaniu należycie wyjaśniony, zaś subiektywne przekonanie wnioskodawcy o utrzymywaniu się u niego naruszenia sprawności organizmu w stopniu sięgającym częściowej niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnym obiektywnym dowodem.

Na marginesie już tylko Sąd Apelacyjny zauważa, że w przypadku wnioskodawcy każdorazowo orzekano okresową niezdolność do pracy, a zatem według wiedzy medycznej istniały rokowania odzyskania zdolności do pracy, co znalazło potwierdzenie w wynikach postępowania w niniejszej sprawie.

Stąd też podnoszone przez zainteresowanego zarzuty i twierdzenia stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Z tych wszystkich względów i dla braku podstaw faktycznych i prawnych apelacji orzeczono o jej oddaleniu stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)